

PARTEA I

IANUARIE 1976

Capitolul I

În acele zile noroase, Robert Neville nu știa niciodată sigur când asfințea soarele și uneori *ei* apăreau pe străzi înaintea sa ca el să se poată întoarce acasă.

Dacă ar fi avut o fire mai analitică, ar fi putut calcula momentul aproximativ al sosirii lor; dar el își păstrase încă obiceiul de o viață de a calcula căderea nopții după cer, iar în zilele noroase această metodă nu funcționa. Iată de ce optase pentru a rămâne pe lângă casă în acele zile. Se plimba prin apropierea casei în după-amiaza posomorâtă, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii, lăsând peste umăr un firicel de fum. Verifica toate ferestrele pentru a vedea dacă fusese slăbită vreo scândură. După atacurile violente, scândurile erau adesea crăpate sau parțial desprinse și trebuia să le înlocuiască. Era o muncă pe care o detesta. Astăzi, o singură scândură era pe jumătate desprinsă. *Nu-i ceva uimitor?* se gândi el.

În curtea din spate verifică sera și rezervorul de apă. Uneori, structura din jurul rezervorului putea fi slăbită, ori colectoarele de ploaie, îndoite sau frânte. Alteori *ei* aruncau pietre peste gardul înalt ce înconjura sera și sfâșiau plasa de deasupra, iar el era nevoit să înlocuiască tăbliile.

Astăzi, atât rezervorul cât și sera erau neatinse.

Se îndreptă spre casă pentru a lua un ciocan și niște cuie. Pe când deschidea ușa din față, aruncă o privire spre reflecția deformată a propriei figuri în oglinda crăpată pe care o fixase pe ușă cu o lună mai devreme. În câteva zile,

bucățile zimțate ale oglinzii cu spate argintat aveau să cadă. *Lasă să cadă*, se gândi el. Era ultima blestemată de oglindă pe care o mai puneă acolo; nu merita. Urma să pună în loc usturoi. Usturoiul avea întotdeauna efect.

Străbătu încet liniștea sumbră a camerei de zi, făcu la stânga în micul vestibul, apoi din nou la stânga în dormitor.

Pe vremuri, încăperea fusese bogat decorată – dar asta fusese mai demult. Acum era o încăpere pe deplin funcțională și, având în vedere că patul și biroul lui Neville ocupau un spațiu atât de mic, acesta transformase o latură a camerei în atelier.

Un banc de lucru se întindea aproape de-a lungul întregului perete, pe suprafața sa făcută dintr-un lemn dur aflându-se un ferăstrău greu, un strung pentru lemn, o piatră de polizor și o menghină. Deasupra, pe perete, erau atârnate la întâmplare rastele pentru sculele folosite de Robert Neville.

Luă un ciocan de pe banc și culese câteva cuie dintr-una din lădițe. Apoi ieși din nou în curte și fixă bine scândura de oblon. Azvârli cuiele nefolosite pe o grămadă de moloz din apropiere.

Rămase o vreme pe peluza din fața casei privind în susul și-n josul lui Cimarron Street, cufundată acum în tăcere.

Era un bărbat înalt, de treizeci și șase de ani, de origine anglo-germană, cu niște trăsături banale dacă nu punem la socoteală gura voluntară și largă, precum și ochii de un albastru intens, ochi care erau ațintiți asupra ruinelor carbonizate ale caselor din apropiere. El le arsesese până la temelii pentru a-i împiedica pe ei să sară pe acoperișul său folosindu-se de cele învecinate.

După câteva clipe respiră încet și adânc și reveni în casă. Azvârli ciocanul pe sofaua din camera de zi, apoi își aprinse o altă țigară și-și turnă porția de băutură de la mijlocul dimineții.

Mai târziu, făcu un efort pentru a se îndrepta spre bucătărie și pentru a curăța mizeria acumulată în chiuvetă în

ultimele cinci zile. Știa că trebuia să ardă farfuriile de hârtie și tacâmurile folosite, să șteargă mobila de praf, să spele chiuvetele, cada de baie și toaleta și să schimbe cearșafurile și fețele de pernă de pe pat, dar nu avea chef de așa ceva.

Pentru că era bărbat și era singur și toate aceste lucruri nu aveau nici o importanță pentru el.

Era aproape amiază. Robert Neville se afla în seră, culegând usturoi într-un coș.

La început i se făcea rău când mirosea o cantitate atât de mare de usturoi; stomacul îi era tot timpul întors pe dos. Acum, mirosul era în casă, îi era impregnat în haine, iar uneori se gândea că trebuia să-i fi pătruns chiar și în carne. De-abia îl mai remarcă.

După ce culese destule căpățâni, se întoarse în casă și le dădu drumul în chiuvetă. Dădu un bobârnac întrerupătorului, lumina clipi și își capătă strălucirea normală. Printre dinții înțeleștați îi scăpă un suierat dezgustat. Din nou generatorul! Trebuia să citească iarăși instrucțiunile și să verifice legăturile electrice. Și, dacă era prea greu de depanat, va trebui să-și instaleze un nou generator.

Furios, trase un scaun cu picioare înalte lângă chiuvetă, apucă un cuțit și se așeză, suflând din greu.

La început, separă căpățânile în câteii mici, în forma de seceră. Apoi tăie în două fiecare cățel tare și roz, scoțând la lumină miezul cărnos. Aerul se umplu de mirosul usturător și pătrunzător. Când deveni prea supărător, dădu drumul la instalația de aer condiționat și curentul îndepărtă cea mai mare parte din miasmă.

Se întinse și luă o daltă de spart gheața de pe un rastei din perete. Gauri fiecare jumătate de cățel, apoi îi prinse împreună cu sârmă până ce obțină douăzeci și cinci de șiraguri.

La început, atârnase aceste șiraguri deasupra ferestrelor. Dar ei aruncaseră pietre de la depărtare până ce el fusese obligat să acopere geamurile sparte cu bucăți de placaj. În cele din

urmă, într-o bună zi, rupsese placajul și bătuse în loc rânduri egale de scânduri. Casa se transformase într-un cavou lugu-bru, dar tot era mai bine decât să zboare pietrele prin camere, stârnind o ploaie de cioburi de sticlă. Și, de îndată ce montase cele trei instalații de aer condiționat, n-a mai fost chiar atât de rău. Un om se obișnuiește cu orice atunci când e nevoie.

Când isprăvi de înșirat căteii de usturoi, ieși afară și-i agătă pe rama ferestrelor, dând jos vechile șiraguri, care-și pierduseră cea mai mare parte a mirosului.

Trebuia să facă această operațiune de două ori pe săptămână. Era prima sa măsură de apărare până ce avea să găsească alta mai bună.

Apărare? se gândea el adesea. Pentru ce?

Toată după-amiaza confectionă țaruși.

Îl prelucră la strung din pene groase de lemn, tăiate cu fe-
rastrăul la o lungime de douăzeci de centimetri. Apoi le fa-
sonă la polizor până ce deveniră ascuțite ca niște pumnale.

Era o muncă obositoare, monotonă, ce umplea aerul cu un praf de lemn fierbinte, o pulbere care i se depunea pe toți porii și-i pătrundea în plămâni, făcându-l să tușească.

Și totuși, nu părea să avanseze deloc. Indiferent câți țaruși ar fi făcut, dispăreau cât ai clipi din ochi. Iar penele se găseau din ce în ce mai greu. Până la urmă va trebui să prelucraze bucăți dreptunghiulare de lemn. *N-ar fi distractiv așa ceva?* se gândi el iritat.

Totul era foarte deprimant și-l determina să caute un mijloc mai eficace pentru a-i distruge. Dar cum să-l găsească dacă nu-i dădeau nici o șansă de a o lăsa mai ușor cu munca și de a gândi?

În timp ce lucra la strung, ascultă simfoniile a treia, a șaptea și a noua de Beethoven, la difuzorul instalat în dormitor. Era mulțumit că învățase de timpuriu în viață, de la mama sa, să aprecieze acest gen de muzică. Îl ajuta să-și umple teribilele ore libere.

Începând de la ora patru, ochii i se îndreptau mereu spre ceasul de pe perete. Lucra în tăcere, cu buzele strânse, cu o țigară în colțul gurii și privirea fixată pe cuțitul de strung ce mușca din lemn, împrăștiind praful pe podea.

Patru și un sfert. Patru și jumătate. Cinci fără un sfert.

Peste încă o oră, ticăloșii aia dezgustători aveau să se apropie din nou de casă. De îndată ce se făcea întuneric.

Stătea lângă frigiderul uriaș, pregătindu-și cina. Ochii săi istoviți se plimbau de la mormanele de carne la legumele congelate, de la pâine și produse de patiserie la fructe și înghețată.

Alese două cotlete de miel, fasole verde și o cutiuță cu șerbet de portocale. Scoase recipientele respective din frigider și împinse ușa cu cotul.

Porni apoi spre grămezile inegale de cutii de tablă, stivuite până la tavan. Luă o cutie cu suc de roșii și părăsi camera ce odinioară fusese a lui Kathy și care acum aparținea stomacului său.

Se deplasa încet de-a curmezișul camerei de zi, privind fototapetul ce acoperea peretele din spate. Reprezenta o faleză stâncoasă situată deasupra undelor albastre-verzui ale unui ocean, ce se spărgeau și inunda o serie de stânci negre. De parte, în înaltul cerului senin și albastru, pescăruși albi pluteau duși de vânt, iar în partea dreaptă un copac noduros atârna deasupra abisului cu ramurile negre înălțându-se spre cer.

Neville se îndreptă spre bucătărie și dădu drumul pe masă tuturor produselor, cu ochii ațintiți pe ceas. Șase fără douăzeci. *Curând.*

Turnă niște apă într-o craticioară și o puse pe sobă. Apoi dezgheță cotletele și le așază pe grătar. Apa fierbea deja, așa încât dădu drumul fasolei congelate înăuntru și o acoperi, gândindu-se că, probabil, cuptorul electric era de vină pentru supraîncălzirea generatorului.

Își tăie două felii de pâine și-și turnă un pahar cu suc de roșii. Se așază la masă și privi secundarul roșu care se deplasa încet pe cadranul ceasului. Ticaloșii aveau să apară curând.

După ce termină suctul, se îndreptă către ușa din față și ieși pe verandă. Coborî scările pe peluză și pași spre trotuar.

Cerul se întuneca și se făcea răcoare. Privi în susul și-n josul lui Cimarron Street, în vreme ce briza rece îi ciufulea părul blond. Țasta era necazul cu zilele noroase; niciodată nu știa când soseau.

Ei bine, cel puțin erau mai plăcute decât blestematele de furtuni cu praf. Ridicând din umeri, traversă din nou peluza și intră în casă, închizând și zăvorând ușa în spatele său, trăgând și bara groasă de-a curmezișul ușii. Apoi se duse în bucătărie, întoarse cotletele și stinse focul de sub cratița cu fasole.

Punea mâncarea în farfurie, când se opri brusc, iar ochii i se îndreptară rapid spre ceas. Șase și douăzeci și cinci. Ben Cortman strigă:

– Neville, ieși afară!

Robert Neville se așază oftând și începu să mănânce.

Se așază în camera de zi, încercând să citească. Își preparase un whisky cu sifon la micul său bar și ținea în mână paharul rece în timp ce citea un text de psihologie. Din difuzor plasat deasupra ușii vestibulului răsună la maximum muzica lui Schönberg.

Totuși nu era suficient de tare. Încă îi auzea afară, murmurând și pășind primprejur, tipând, mârâind și luptându-se între ei. Din când în când, o piatră sau o cărămidă cădea cu zgomot surd pe casă. Uneori lătra câte un câine.

Și toți erau acolo pentru același lucru.

Robert Neville închise ochii preț de o clipă și-și strânse buzele. Apoi îi redeschise și își aprinse altă țigară, lăsând fumul să-i pătrundă adânc în plămâni.

Își dorea să fi avut timp pentru a-și izola fonic casa. Nu ar fi fost chiar așa de rău dacă n-ar fi trebuit să-i asculte. Chiar și după cinci luni, tot îl enervau.

Nu se mai uita la ei. La început făcuse o gaură în fereastră din față și-i urmărise. Apoi femeile îl zăriseră și începu-seră să ia tot felul de poziții scabroase, pentru a-l ademini afară din casă. El nu dorea să privească așa ceva.

Puse cartea deoparte și fixă deprimat covorul în timp ce asculta *Verkärte Nacht*¹ transmis de difuzor. Știa că-și putea pune tampoane în urechi pentru a nu-i mai auzi, însă asta ar fi însemnat să nu mai audă muzica și nu dorea să simtă că îl forțau să stea într-un fel de cochilie.

Închise din nou ochii. Femeile făceau totul să fie atât de dificil, se gândi el, femeile care pozau precum niște marionete desfrânate în noapte, cu gândul că avea să le vadă și avea să se hotărască să iasă din casă.

Fu zguduit de un frison. În fiecare noapte era la fel. Citea și asculta muzică. Apoi începea să se gândească la izolarea fonică a casei, iar după aceea la femei.

În adâncul corpului său, acea căldură se manifesta din nou și el își strânse buzele atât de tare până când deveniră albe. Cunoștea bine fenomenul și îl exaspera faptul că nu-l putea stăpâni. Se manifesta din ce în ce mai puternic până ce nu mai putea rămâne locului. Apoi se ridica în picioare și se plimba agale prin cameră, cu pumnii goliți de sânge atârându-i pe lângă corp. Uneori puneă în funcțiune proiectorul sau dădea drumul la muzică atât de tare încât îl dureau urechile. Trebuia să acționeze cumva când se simțea realmente rău.

Simți cum mușchii abdomenului i se contractă dureros. Ridică de jos cartea și încercă să citească, buzele silabisind fiecare cuvânt, încet și penibil.

¹ Noapte transfigurată, sextet de coarde op. 4 de Arnold Schönberg (n.tr.)

Numai că, într-o clipă, cartea îi căzu din nou în poală. Aruncă o privire spre biblioteca aflată în fața sa. Toate cunoștințele din acele cărți nu puteau să stingă focul din el; toate cuvintele secolelor nu puteau să pună capăt poftelor stupide și fără de cuvinte ale cărnii sale.

Toate acestea îl făcură să suspine. Era o insultă pentru un bărbat. În regulă, era un instinct natural, dar nu mai exista nici un mijloc pentru a și-l satisface. Îl obligaseră la celibat, așadar trebuia să trăiască astfel. *Ai minte, nu?* se întrebă el. *Ei bine, folosește-o!*

Se întinse și dădu muzica și mai tare, apoi se sili să citească o pagină întreagă fără să facă nici o pauză. Citi despre celulele de sânge forțate să treacă prin membrane, despre limfa albă ce transporta dejectiile prin tuburi blocate de ganglionii limfatici, despre limfocite și leucocite.

„... pentru a se vărsa în zona umărului stâng, lângă torace, într-o venă mare a sistemului circulator.“

Cartea se închise cu un pocnet înăbușit.

De ce nu-l lăsau în pace? Credeau că-l pot avea toți? Erau chiar atât de proști încât credeau așa ceva? De ce în fiecare noapte? După cinci luni era de crezut că sosise vremea să renunțe și să încerce în altă parte.

Se duse la bar și-și turnă un alt pahar. Pe când se întorcea spre scaun auzi pietrele zângănind pe acoperiș și aterizând cu niște bufnituri surde în tufișurile de lângă casă. Dominând zgomotele, auzi vocea lui Ben Cortman strigând așa cum făcea întotdeauna:

– Neville, ieși afară!

Într-o zi am să pun mâna pe ticălosu' ăla, se gândi el sorbind adânc din băutura amară. Într-o zi o să-i înfig un țărșuș drept în blestematu' lui de piept. O să fac un țărșuș de jumătate de metru, special pentru el, împodobit cu panglici, ticălosu' naibii!

Mâine. Mâine avea să izoleze fonic casa. Unghiile i se înfipseră în palmele cu încheieturile albe. Nu mai putea

suporta să se gândească la femei. Poate că nu s-ar gândi la ele dacă nu le-ar auzi. Mâine. Mâine.

Muzica se termină, iar el luă vraful de discuri de pe pick-up și le strecură la loc în mapele de carton. Acum îi auzea și mai clar. Întinse mâna după primul disc, îl așeză pe platanul pick-up-ului și răsuci butonul de volum până la maxim.

*The Year of the Plague*¹ de Roger Leie îi răsună în urechi. Viorile scârțâiau și se tânguiau, timpanele răsunau puternic, aidoma bătăilor unei inimi muribunde, flautele intonau teme ciudate, atonale.

Într-un acces de furie, smulse discul și-l izbi de genunchiul drept. De mult dorise să-l spargă. Merse țepăn spre bucătărie și aruncă bucățile la cutia de gunoi. Apoi rămase în odaia întunecată, cu ochii închiși, cu dinții clănțanind și cu mâinile acoperindu-și urechile. *Lăsați-mă în pace, lăsați-mă în pace, lăsați-mă în pace!*

N-avea nici un rost, nu-i putea învinge pe timp de noapte. N-avea nici un rost să încerce; noaptea era domeniul lor. Acționa extrem de proteste, încercând să-i învingă. Să urmărească un film? Nu, n-avea chef să monteze proiectorul. Avea să se bage în pat și să-și pună dopurile în urechi. Oricum, așa proceda în fiecare seară.

Rapid, încercând să nu se gândească deloc, se îndreptă spre dormitor și se dezbracă. Își puse pantalonii de la pijama și intră în baie. Nu purta niciodată bluza de la pijama; era un obicei deprins în Panama, în timpul războiului.

În timp ce se spăla, își contemplă în oglindă pieptul lat, părul negru din jurul mameloanelor și din centrul pieptului. Privi crucea bogat împodobită pe care și-o tatuase pe piept în Panama, într-o noapte când se îmbătase. *Ce nebun eram pe atunci!* se gândi. Ei bine, poate că acea cruce îi salvase viața.

¹ Anul molimei (n.tr.)

Își spală cu grijă dinții; încerca să-i îngrijească cât mai bine pentru că acum era propriul său dentist. Din unele lucruri se putea alege praful, dar nu și din sănătatea sa, se gândi. *Atunci de ce nu încetezi a turna alcool în tine?* se întreba el. *Dar de ce nu taci dracului odată?*

Trecu prin casă și stinse luminile. Privi fototapetul căteva clipe, încercând să își închipuie că era cu adevărat oceanul. Dar cum putea crede așa ceva, cu toate bufniturile, urletele, mârâiturile și țipetele ce veneau din noapte?

Stinse lampa din camera de zi și intra în dormitor.

Când văzu rumegușul ce acoperea patul scoase un sunet de dezgust. Îl îndepărtă cu câteva mișcări rapide de mână, socotind că ar fi mai bine să construiască un perete despărțitor între atelier și partea din camera în care dormea. *Mai bine ai face asta, mai bine ai face astălaltă*, gândi morocănos. Erau atât de multe blestemele de *lucruri de făcut* încât nu va mai ajunge niciodată să se ocupe de adevărata problemă.

Își puse tamponalele în urechi și îl învălui o liniște deplină. Stinse lumina și se strecură între cearșafuri. Privi cadranul fosforescent al ceasului și văzu că era zece și câteva minute. *Tocmai bine*, își zise. *În felul acesta, am să mă scol devreme mâine-dimineța.*

Rămase întins în pat, respirând cu nesaț în întunecimea din jur, sperând să-i vină somnul. Numai că liniștea nu-l ajuta. Încă îi putea zări acolo afară, putea să-i vadă pe acei oameni cu fețe albe dând târcoale casei și căutând fără încetare un mijloc de a ajunge la el. Probabil că unii dintre ei stăteau ghemuiți pe picioarele dinapoi, precum câinii, cu ochii strălucitori îndreptați spre casă, cu dinții scrâșnind ușor, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Și femeile...

Chiar era nevoie să înceapă din nou să se gândească la ele? Cu un blestem pe buze, se întoarse pe burtă și-și afundă capul în perna fierbinte. Zăcu acolo, respirând greoi, cu

corpul zvârcolindu-i-se ușor sub cearșaf. *Să vină dimineța!* Mintea îi repeta aceste cuvinte în fiecare noapte. *Dumnezeule, să vină odată dimineța!*

O visă pe Virginia, tipă prin somn, iar degetele se încleștară pe cearșafuri ca niște gheare cuprinse de frenezie.